

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 101/2026
03.06.2026. године
Београд

Врховни суд, председник суда Мирољуб Томић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... бр. .../..., чији је пуномоћник Милош Димитријевић, адвокат из ..., ул. П.Ц. ... - ..., локал бр. ..., ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 У 142/26 од 30.04.2026. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 03.06.2026. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 У 142/26 од 30.04.2026. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је 21.05.2026. године изјавила жалбу Врховном суду против решења Управног суда Р4 У 142/26 од 30.04.2026. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 26019/23, као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев за накнаду трошкова поступка.

Одлучујући о жалби предлагача, у смислу чл. 16, 18. и 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15, 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку - ЗВП („Службени гласник РС“ бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95...14/22), Врховни суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 - др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 У 142/26 утврђено је да је предлагач поднела тужбу Управном суду 15.05.2023. године, против туженог органа Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање-Дирекција у Београду, због ћутања управе, у предмету пензијском. Премет је у Управном суду заведен под пословним бројем У ћу 26019/23. Решењем Управног суда од 21.11.2023. године наложено је адвокату Милошу Димитријевићу да достави суду оригинал пуномоћја за заступање тужиље, издато за

покретање и вођење означеног управног спора, потписаног од стране тужиле као властодавца и снабдевног јавнобележничком клаузулом о овери потписа у смислу члана 69. Јавнобележничког пословника, по ком је он поступио 27.12.2023. године. Управни суд је 10.01.2024. године наложио туженом органу да достави списе предмета и одговор на тужбу. Поступајући по наведеном налогу, тужени је у одговору на тужбу од 18.10.2024. године навео да је решењем П 17660 од 04.10.2024. године одлучио о жалби тужиле. Управни суд је 23.03.2026. године наложио туженом органу да достави решење на које се позвао у одговору на тужбу, али по том налогу тужени није поступио. Предлагач је 03.03.2026. године поднела Управном суду приговор ради убрзавања поступка у предмету У ћу 26019/23. Судија известилац је доставила изјашњење на наводе приговора, у ком је навела да предмет не може бити решен јер за то нису испуњени процесни услови, односно, да може бити решен у наредном року од 9 месеци, након што се стекну процесни услови и у складу са обавезом суда да предмете решава по редоследу пријема у суд.

Према члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и изразу одлуке.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни суд сматра да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У ћу 26019/23. Ово стога што је Управни суд од подношења тужбе активно предузимао радње у циљу остваривања процесних услова за одлучивање, будући да је наложио адвокату Милошу Димитријевићу да достави суду оригинал пуномоћја за заступање тужиле, по ком је он и поступио. Затим је послао тужбу на одговор туженом органу уз захтев за доставу списка, по ком је тужени орган поступио тек након 10 месеци, при чему уз одговор на тужбу није доставио решење којим је одлучено о жалби тужиле. Наиме, подношењем тужбе суду управни спор је само покренут, а да би могао да се води уз учешће обе супротстављене стране, морају бити испуњени одређени услови, међу којима је и прибављање одговора на тужбу и списка предмета. Тужени има и дужност да достави списе предмета да би увидом у њих суд био упознат са чињеничним стањем утврђеним у управном поступку. Како тужени није доставио тражени део списка који се односи на решење П 17660 од 04.10.2024. године којим је одлучено о жалби тужиле, то се трајање поступка у овој фази не може сматрати повредом права на суђење у разумном року, нити се може приписати у кривицу суда. У пракси Европског суда за људска права изражен је став да само она одлагања за која се држава може сматрати одговорном могу оправдати налаз да је прекорачен разумни рок (пресуда *Narijalo* против Хрватске од 13.11.2003. године, став 61, број представке 66485).

Осим тога, случајеви који према свим околностима имају посебан значај за подносиоца приговора или за њега постоји ризик због одуговлачења поступка, захтевају нарочиту марљивост у поступању, односно посебну и изузетну хитност, где се и реално краће време трајања поступка може сматрати неразумним. Ако је суд

преоптерећен нерешеним предметима, изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се предмети тада решавају по приоритету или по посебном значају за подносиоца, а не по редоследу пријема предмета у суд. У овом конкретном случају, предмет управног спора није хитан, јер се не односи на остваривање права на пензију, већ на усклађивање пензије, што се према пракси Европског суда за људска права, коју прихватају Врховни суд и Уставни суд Србије, не може сматрати случајем који захтева нарочиту марљивост у поступању, односно посебну и изузетну хитност, због чега се решава према редоследу пријема у суд у складу са чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09...18/22).

Приликом доношења одлуке Врховни суд је имао у виду да је приговор већ остварио своју сврху јер је довео до убрзавања поступка, с обзиром да је судија известилац навела да ће предмет бити решен у року од 9 месеци, при чему је од посебног значаја и чињеница да је решењем туженог органа П 17660 од 04.10.2024. године одлучено је о поднетој жалби, чиме је престала неизвесност предлагача о исходу поступка по жалби, што је и био разлог за покретање управног спора због ћутања управе.

Из наведених разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. ЗВП сходном применом члана 153. став 1. ЗПП, јер предлагач није успела у поступку заштите права на суђење у разумном року.

**Председник Врховног суда
Мирољуб Томић, с.р.**

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**